

beze všeho zřetele na ustanovení § 25 živn. ř., a vychází tedy z právního názoru, že kovárna je v městě, městečku a uzavřené osadě nepřipustná za všech okolností bez ohledu na míru obtěžování okolí, či má-li žal. úřad za to, že právě kovárna, o kterou in concreto jde, bude obtěžovati okolí takovým způsobem, který by byl nepřipustný i s hlediska cit. předpisu živn. ř. Sluší-li však nař. rozhodnutí rozuměti v tomto druhém smyslu, nejsou v něm uvedeny žádné skutkové momenty, které by odůvodňovaly závěr, že kovárna bude okolí obtěžovati způsobem podle živn. řádu nepřipustným. Tyto momenty byl však žal. úřad — vycházel-li snad z názoru, že st-lova kovárna by obtěžovala okolí nad míru podle živn. ř. přípustnou — povinen podrobně uvést, kdyžť úřad I. stolice dospěl k závěru, že předepsanými podmínkami bude zabráněno, aby ze st-lovy kovárny pronikal hluk, který by bylo možno pokládati za mimořádný. Naznačenou nejasností, po př. neúplností nař. rozhodnutí byla st-li ztížena obrana a nss-u znemožněno, aby nař. rozhodnutí spolehlivě přezkoumal.

Č. 11.190.

Policejní právo trestní. — Zemědělství (Podk. Rus): I. Námitka nastalého promlčení je přípustna ve stížnosti na nss, třebaž nebyla vznesena v řízení správním. — II. Promlčecí lhůty při přestupcích zák. o zatímní ochraně lesů č. 37/1928 Sb.

(Nález ze dne 4. dubna 1934 č. 6816.)

V ě c: Jiří M. v L. proti zemskému úřadu v Užhorodě o přestupek zák. č. 37/1928 Sb. o zatímní ochraně lesů.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Rozsudkem okr. úřadu v Užhorodě ze 3. listopadu 1930 byl st-l uznán vinným přestupkem §§ 3 a 4 zák. č. 37/1928 Sb., jehož se dopustil tím, že jako předseda urbárské obce v L. dal vykáceti, pokud se týče trpěl, aby kupci dříví vykáceli na pastvině »Brloh«, náležející této urbárské obci, 1900 dubů, aniž vyčkal řádného vyřízení žádosti, podané o povolení této těžby lesnopolicejní vrchností; st-l byl odsouzen podle § 8 cit. zák. k peněžitě pokutě 1.000 Kč a k náhradě útrat řízení v částce 36 Kč 40 h. V důvodech bylo uvedeno, že doznáním obviněného, výpovědí svědka J. N. a zástupce lesního oddělení okr. úřadu v Užhorodě je jeho vina úplně prokázána, a námitky obviněného jsou pro její posouzení bezpodstatné. Bylo proto bez dalšího vynéstí rozsudek a voliti přiměřený a bezpodmínečný trest, jež vyžaduje veřejný zájem na ochraně lesů před drancováním se strany jejich majitelů.

Nař. rozhodnutím nevyhověl zem. úřad v Užhorodě odvolání st-lovu z tohoto rozsudku a potvrdil jej z důvodů v něm uvedených s tím, že peněžní trest pozměňuje v případě nedobytnosti na uzamčení v trvání 20 dnů.

Stížnost brojí proti nař. rozhodnutí námitkou promlčení trestního řízení, opřenu o ustanovení § 31 zák. čl. XL:1879. Dovojuje, že ustanovená zde šestiměsíční lhůta promlčecí již několikrát uplynula, neboť od spáchání trestného činu do vydání rozsudku I. instance uplynulo více než 6 měsíců, od rozsudku I. instance do rozhodnutí II. instance opět více než 6 měsíců a od tohoto rozhodnutí do jeho doručení zase stejná doba.

Námitka promlčení, pokud se opírá o uplynutí první šestiměsíční lhůty v odvolání ani ústně ani písemně vznesena sice nebyla, ač se tak státi mohlo, jest však přes to ve stížnosti k nss-u přípustná, ježto podle výslovné normy, obsažené v § 204 č. 3 uher. pol. trest. řádu č. 65.000/1909 má úřad, rozhodující o odvolání z trestního rozsudku, přihlížeti z úřední povinnosti k tomu, zda jest tu důvod vylučující zahájení trestního řízení, přičetnost nebo trestnost (srov. Boh. A 10.308/33). Důvodem vylučujícím zahájení trestního řízení jest také jeho promlčení, neboť má za následek odmítnutí zahájití řízení nebo pokračovati v něm zastavujícím výměrem podle §§ 53 č. 3, 54 odst. 1 a 151 č. 2 cit. pol. trest. řádu. Pokud se pak týče tvrzeného promlčení trestního stíhání z důvodu uplynutí druhých dvou šestiměsíčních lhůt, námitka tato v odvolání ani uplatněna býti nemohla, poněvadž lhůty tyto spadají do doby až po podaném odvolání. Nutno ji proto uznati rovněž za přípustnou.

Leč námitka promlčení jest bezdůvodná. Podle § 31 zák. čl. XL:1879, jehož se stížnost v té příčině dovolává, arcí právo zavést trestní řízení se promlčuje v 6 měsících, pokud zvláštní zákon jinak neustanovuje, uložená pokuta pak v jednom roce. Stížnost však přehlíží, že v daném případě šlo o přestupek zák. č. 37/1928 Sb. o zatímní ochraně lesů, který o promlčení deliktů, spáchaných proti jeho ustanovením, nemá žádných předpisů. § 12 odst. 3 obsahuje pak normu, že zákony lesní zůstávají v platnosti, pokud zákon tento nemá odchylných ustanovení. Z toho plyne, že touto normou zachován byl podpůrně v platnosti také zákon lesní, vydaný zák. čl. XXXI:1879, který jest zvláštním zákonem ve smyslu § 31 zák. čl. XL:1879. Při posuzování otázky promlčení přestupků zák. č. 37/1928 Sb. nelze proto použití všeobecné normy obsažené v § 31 zák. čl. XL:1879 o promlčecích lhůtách, nýbrž speciálních předpisů daných o tom v zák. čl. XXXI:1879. Podle § 58 tohoto zák. čl., kterého slušelo by se při posuzování otázky promlčení použití vzhledem k tomu, že jde tu o přestupek, týkající se vlastního lesa, právo pokutování přestupků proti lesnímu řádu promlčí se v jednom roce ode dne spáchaného přestupku počítajíc, jestliže nejvyšší suma tímto zákonem ustanovené peněžitě pokuty 100 zl. nepřesahuje; v jiných případech ve dvou letech; uložená peněžitá pokuta však od pravoplatnosti příslušného rozhodnutí počítajíc ve 3 letech. Poněvadž na přestupek st-li za vinu kladený jest ustanovena v § 8 zák. č. 37/1928 Sb. pokuta až do 100.000 Kč, právo pokutování promlčí se podle cit. ustanovení teprve ve 2 letech, a uložená pokuta až ve 3 letech. Přestupek, st-li za vinu kladený, byl spáchán na podzim 1929, rozsudek první stolice byl vynesen 3. listopadu 1930, nař. rozhodnutí bylo pak vydáno 26. května 1931. Z toho jest tedy zřejmo, že zákonná dvouletá promlčecí lhůta od

spáchání přestupku až do vydání nař. rozhodnutí ještě neuplynula. Neuznal-li žal. úřad promlčení trestního stíhání st-le, vydav proti němu nař. rozhodnutí, není možno žal. úřadu podle toho, co bylo uvedeno, vytýkati právem, že by jeho postup byl nezákonný.

Stížnost spatřuje nezákonnost nař. rozhodnutí dále také v tom, že st-l byl odsouzen pro přestupek zák. č. 37/1928 Sb., ačkoli duby, o něž jde, bez příslušného úředního povolení nedal káceti on, nýbrž kupci, kteří je od urbárske obce koupili, a byli tedy osobami, které měly právo těžiti dříví v cizím lese ve smyslu § 8 cit. zák. Jestliže tito kupci, nevyčkavše až dojde toto povolení, o které urbárská obec požádala, začali káceti, pak jednali oni proti předpisům tohoto zákona, nikoli st-l, byli za to odpovědni a měli býti potrestáni.

Těmito vývody popírá st-l, že mu lze přiřítati vinu na spáchání inkriminovaného přestupku subjektivně, vycházeje z názoru, že podle cit. zákonného ustanovení trestní odpovědnost za přestupek ten postihuje kupce dříví. Námitka tato byla v podstatě obsažena také již v písemném provedení odvolání, kde bylo uvedeno, že uloženou pokutu 1000 Kč mají zaplatiti kupci. V tomto tvrzení, třeba nebylo dosti přesné a výrazné, nutno shledati přece jen postačitelně vyjádřenou námitku, že povinnost zaplatiti pokutu, tedy trestní odpovědnost za čin, pro který byla uložena, nepostihuje urbárskou obec, resp. st-le jako jejího předsedu, nýbrž kupce dříví. K této námitce nezaujal však žal. úřad v nař. rozhodnutí po stránce skutkové ani právní žádného stanoviska. Tímto nedostatkem znemožnil st-li řádnou obranu a nss-u odňal možnost, aby nař. rozhodnutí co do jeho zákonitosti bezpečně přezkoumal. Ježto pak řečená námitka s hlediska ustanovení § 8 zák. č. 37/1928 Sb., podle něhož subjekty přestupku proti jeho předpisům mohou býti jak majitelé lesů, tak i osoby, které mají právo těžiti dříví v cizím lese, není a priori tak zřejmě bezdůvodnou, aby mohla býti pominuta mlčením, nutno v tom, že žal. úřad se o ní nijak nevyslovil, shledati podstatnou vadu řízení ve smyslu § 6 zák. o ss.

Mimo to žal. úřad, který v nař. rozhodnutí převzal toliko zcela všeobecně znějící důvody první stolice, neuvedl, podle kterého ustanovení zák. č. 37/1928 Sb. jest také trestným majitel lesa, resp. jeho zástupce, který sám neprovádí těžbu dříví ve svém lese, nýbrž jen trpí, aby byla tam prováděna kupci dříví, ač k trestnosti činu musí i odvolací úřad hleděti vždy z povinnosti úřední (§ 204 odst. 2 č. 3 policejního trest. řádu). Nař. rozhodnutí neobsahuje dále žádných skutkových zjištění, ze kterých by vyplývalo, že provedená mýtní těžba spadala skutečně pod zákazy, vyslovené v §§ 3 nebo 4 cit. zák. Po této stránce jest odůvodnění nař. rozhodnutí neúplné a proto podstatně vadné z týchž důvodů, jež byly uvedeny již shora.

Č. 11.191.

Cesta. — Policejní právo trestní: Předpis §§ 10 a 23 zatímního silničního řádu pro říšské silnice na Moravě (vyhláška místodržitele ze 4. března 1892 č. 29 z. z. mor.), který podrobuje trestu po-